

CRÈDITS

Edita:

Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia,
Escola Avenç i Escola Ramon Fuster

Direcció

Xavier Aballí

Disseny:

Paula García, alumna de 2n de batxillerat

MIRÈIO 2014

Sumari

Editorial	3
Pensament	4
St. Jordi 2014. Primers premis Escola Avenç	7
St. Jordi 2014. Primers premis Escola Ramon Fuster	21
St. Jordi 2014. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	36
Arts Plàstiques 2014. Primers premis Escola Avenç	63
Arts Plàstiques 2014. Primers premis Escola Ramon Fuster	64
Arts Plàstiques 2014. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	65

L'educació per poder ser

Quan el mes de juny de l'any 1989 iniciàvem la història de la revista Mirèio, vam escollir el seu nom en honor del poeta occità Frederic Mistral, premi Nobel de Literatura, que enguany recordem amb motiu del centenari de la seva mort. Mirèio és la protagonista de la seva obra poètica cabdal del mateix nom.

Des dels inicis, els objectius de la nostra revista han estat crear un espai que reflectís tant l'esperit creatiu i les inquietuds artístiques i literàries dels nostres alumnes com el pensament i la reflexió, elements bàsics tots ells del nostre ideari. Forma part de la nostra manera de ser, de la nostra manera d'entendre l'educació.

L'educació suposa cultivar la persona. A partir del coneixement de les humanitats, de la història, de l'art, de la filosofia, de la ciència... podem superar el present, alliberar-nos dels dogmatismes i augmentar la nostra capacitat de pensar, de reflexionar i de prendre distància de les coses.

En Carlos García Gual, en la conferència inaugural del cicle "Es pot educar el futur?", defensava que l'educació i la cultura ens fan millors, ens ajuden a desenvolupar-nos com a persones, a construir la nostra personalitat i a actuar segons el nostre jo de debò.

Dos fets molt diferents d'aquests darrers dies visualitzen aquesta manera de fer. Per una banda, la instal·lació a les nostres escoles de l'obra "120 cartografies de la memòria", dels artistes Jordi Dalmau i Lídia Górriz, en la qual han participat els alumnes de Batxillerat. Per l'altra, oferir, a partir del curs vinent, el Batxibac, programa d'estudis que permetrà, als alumnes que el segueixin, una formació multilingüe i l'obtenció d'una doble titulació de Batxillerat, l'espanyol i el francès (Baccalauréat).

Enfront de tot això, el sistema educatiu reflecteix la incertesa dels nostres temps amb la desconsideració envers les humanitats i les àrees més artístiques o amb la desaparició de l'assignatura d'educació per a la ciutadania. Però malgrat que les lleis no sempre són les més adequades, i que vivim uns temps on l'esperit crític i la reflexió no són els valors més compartits, des de les nostres escoles, volem seguir reforçant el nostre compromís amb la cultura i amb l'educació dels nostres alumnes, volem seguir col·laborant en la construcció d'uns ciutadans de mirada lúcida, que toquen de peus a terra.

Estem convençuts que els nostres alumnes arribaran a desenvolupar tot el seu potencial, arribaran a ser el que volen ser, si tots aprofitem el conjunt d'oportunitats que ens dona l'educació.

Aquesta revista vol ser una petita mostra que aquest objectiu és possible.

David Sierra
Fundació Collserola

Es pot educar el futur?

enguany hem celebrat la tercera edició del cicle de conferències Reflexions a l'escola, organitzat conjuntament amb l'editorial Arcàdia. Aquesta vegada, a partir de la pregunta **“Es pot educar el futur?”**, vam reflexionar sobre com podem educar perquè els nois i noies d'avui tinguin, en el futur, les eines necessàries per ser bons ciutadans.

La primera conferència, “Sigues el que ets”, fou a càrrec de l'escriptor i filòsof **Carlos García Gual** que, d'entrada, ja va avisar que parlaria més del passat que no del futur. L'educació, va afirmar, ha de ser el camí perquè les persones arribin a realitzar una vida tan rica com sigui possible i, per tant, ha de ser més que preparar per a un ofici, ha de ser preparar ciutadans. Per això, va explicar, és interessant mirar la Grècia clàssica i la seva educació, sobretot Atenes, com un mirall llunyà; no per imitar però sí per reflexionar sobre nosaltres. A partir d'aquí, va trencar una llança a favor de les humanitats. Tenim l'avantatge, va afirmar, de comptar amb una gran tradició cultural que conforma tot un món imaginari que ens ajuda a interpretar la realitat. No hem pogut escollir l'època que ens ha tocat viure, però, va afegir, gràcies a aquest imaginari ens en podem escapar, podem viatjar en el temps, conèixer, descobrir i, finalment, esdevenir el que volem ser.

El títol de la segona conferència era “Més a prop que mai de l'eterna joventut” i fou a càrrec de la directora del Centre d'Estudis Demogràfics **Anna Cabré**. Aprofitant els trenta anys de la creació del centre, Cabré ens va explicar l'evolució de la demografia dels últims anys. En aquest sentit, va parlar de l'oscil·lació de la natalitat, de l'allargament de l'esperança de vida i de la massiva arribada d'immigrants. Després, va intentar predir què pot passar els pròxims anys, tenint en compte, va recalcar, que hi haurà esdeveniments imprevistos que ho poden canviar. En tot cas, a finals d'aquest segle principis del seüent, la població mundial es reduirà. Cap al 2050, hi haurà un sobreenvelliment de la població, ja que tota la generació del baby boom envellirà alhora i, quan aquestes generacions es morin, hi haurà un decreixement. Alhora, faltaran noies ja que la proporció de naixements creix a favor dels nens. Per altra banda, hi haurà pocs naixements i morirà poca gent i, per tant, caldrà deixar de parlar de l'envelliment com d'una cosa negativa. Per què els joves d'avui estan més a prop que mai de l'eterna joventut? Entre d'altres coses, perquè, mentre duri el sobreenvelliment, seran joves els més joves, independentment de l'edat; és a dir, els joves ho seran per la forma de viure i per la forma en què estaran situats a l'existència.

La tercera conferència fou a càrrec de **Joan Subirats**, catedràtic de Ciències Polítiques (UAB). Amb el títol “Compartir o competir? Innovació social i emprenedoria en el canvi d'època”, Subirats va defensar que estem vivint un canvi

PENSAMENT

d'època, ell el va anomenar 3a revolució industrial, on internet representa una revolució tecnològica comparable a la màquina de vapor o al fordisme, moments de grans canvis i trasbalsos socials. Mai no tornarem, va afirmar, a la situació d'abans de la crisi. Segurament, per tant, va explicar, ens cal replantejar les preguntes a l'hora d'analitzar el moment que vivim. En aquest sentit, va afirmar, el debat sobre la competència adquireix noves cares i noves paraules clau, com empenedoria o innovació social. Però, es va preguntar, hem d'emprendre i innovar nosaltres sols, o fer-ho entre tots, a través del treball en xarxa? En aquest canvi d'època, va dir, s'està tornant a portar allò comú capaç de generar valor des d'una comunitat que vol gestionar un recurs. Cal pensar que, en el nou país que és internet, compartir genera més dinàmiques de creació de valor que l'estricta lògica de la competició.

Per tancar el cicle, vam comptar amb la presència d'**Ángel Gabilondo**, filòsof i exministre d'Educació. En la seva conferència, Gabilondo va fer una gran defensa de les humanitats i de l'educació que, va afirmar, no podem entendre com una cosa utilitària, sinó com un camí per a la creació de ciutadans lliures i actius, capaços de trobar respostes, de preferir i de decidir, ja que el futur és a les mans de cadascú. En moments difícils com l'actual, de por, l'educació ens ha d'ajudar a gestionar aquesta por. En la gran cerimònia del no que estem vivint, va afirmar, és possible dir sí. Per això, va dir, cal estimar. No només en l'aspecte afectiu; també, en el sentit d'esperar alguna cosa dels altres; de crear relacions de tu a tu. En aquest sentit, va defensar, ser professor és posicionar-se, sense excloure el dubte; és dir fes-ho amb mi i no, fes-ho com jo; és créixer junts; és obrir-se a mons inesperats; és caminar junts i estar preparats per perdre alguna cosa. Per això, va reivindicar el sí que crea les condicions de possibilitat perquè l'altre s'expressi. Educar-se porta a escoltar, a aprendre. És la capacitat d'elegir i de ser elegits; de no cedir a la individualitat abstracta; d'aprendre que no es pot aconseguir qualsevol cosa de qualsevol manera ni a qualsevol preu. Cal, per tant, va afirmar, cuidar la paraules i entendre que l'altre és un interlocutor. Va defensar que no ens ha de fer por llegir un llibre; ni escriure a mà; ni citar els clàssics; ni trobar forces en el passat; ni escriure en llengua materna; ni estimar la ciència; etc. Cal dir sí al coneixement; sí a créixer junts; sí al diàleg, a l'acord. I, per acabar, va recordar que cada dia és irrepetible i, per tant, cal viure'l com si fos l'últim per poder dir, quan s'acaba, que s'ha viscut.

SANT JORDI 2014

El rellotge

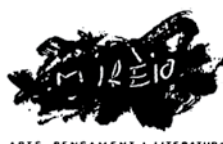
Hi havia una vegada un rellotge que mai parava de marcar les hores. Un dia va dir, mira estic cansat. Llavors va parar i no hi havia temps per a res. Tothom li anava a dir si us plau posat en marxa. Ell contestava estic cansat de donar voltes i voltes, però, li deien, no tenim temps ni per passejar. Però estic cansat de donar voltes ràpides i ells li van dir clar que estàs cansat. Fem un pacte. Tu fas les voltes però poc a poc. A partir d'aquell dia van tenir temps i van ser feliços.

Helena Gatenby Aballí
1r de primària

El monstre Àlex està molt trist

Fa molts anys un monstre que es deia Àlex plorava perquè tothom el temia. A la gent li agradava que plorés perquè regava els camps i quan l'estany estava sec el tornava a omplir. Van passar unes quantes setmanes i el monstre va deixar de plorar perquè ja no li importava que aquell poble el temés. Però quan la gent del poble va anar a buscar aigua ja no en van trobar. L'alcalde va pensar uns quants minuts però va ser una nena del poble que li va donar la idea. Per què no li donem menjar al drac? I així ho van fer. Quan li van donar menjar el drac es va posar tan content que va tornar cap a la seva cova molt feliç. A partir d'aquell moment la gent ja no el temia. I ell va seguir plorant però de felicitat.

Martina Cordón Verona-Martínez
2n de primària

El cavaller busca un castell

Us vull presentar un cavaller que era valent. Aquest cavaller vivia tot sol a la part més alta de la muntanya dins d'un castell ben bonic però... no li agradava estar sol.

Un dia el castell es va ensorrar i el cavaller no va tenir una altra opció que anar al poble per intentar trobar alguna altra casa o castell. El cavaller, que es deia Joan, va estar preguntant a tota la gent del poble, però ningú no li va respondre.

Ell pensava que no eren molt simpàtics, però de sobte va veure una noia molt bonica. La noia, que es deia Elisa, li va preguntar què volia. El Joan li va dir que volia una casa o castell. L'Elisa li va dir que ella construïa castells pels cavallers i en Joan va saltar d'alegria!! Tots dos se'n van anar a buscar espai per construir el castell.

L'Elisa i en Joan estaven construint el castell plegats. Després d'un dia, en Joan li va demanar a l'Elisa que es casés amb ell i l'Elisa, tota emocionada, li va dir que sí però... no li va dir que sí perquè era un cavaller sinó perquè era guapo, simpàtic i treballador.

Es van casar, van tenir fills i catacric-catacrac el conte ja s'ha acabat.

Emma Diago Letanoux
3r de primària

Un viatge fantàstic

Des d'una clariana del bosc de Sholffan encara es podia veure una silueta d'una nena al cim de la muntanya mirant a l'horitzó.

Aquesta era jo, la Marta, veient la posta de sol de diferents colors.

Eren les 8.34 i començava a estar cansada, així que me'n vaig anar a sopar a casa. Quan vaig acabar vaig anar al llit i, com sempre, la meva mare em va venir a donar un petó de bona nit i, a poc a poc, em vaig anar adormint.

El dia següent, quan em vaig llevar, vaig anar al bosc de Sholffan i vaig veure una porteta en un roure. Vaig pensar que si hi entrava tindria problemes, però la intriga pel que hi havia dins em va empènyer a obrir aquella porta tan misteriosa.

Quan hi vaig entrar vaig veure un poblet de cases blanques i negres! Vaig pensar que potser estava als anys cinquanta, però no n'estava segura així que vaig entrar a una casa on deia "Ca Quitxoalenc". Quitxoalenc era el meu segon cognom així que vaig pensar que veuria la meva mare de petita.

Vaig trucar a la porta, em va obrir l'àvia Rosa. En entrar vaig veure la meva mare, Sara, i els tiets Joan, Marc, Pere, Maria i Pilar.

Estaven menjant arròs amb llet, les postres que cada dimecres fa la meva mare. Els vaig explicar tot allò de l'arbre i que venia del futur. El tiet Joan em va dir que si algú tallava aquell arbre ells morien, i si ells morien no hauríem existit nosaltres.

Em vaig acomiadar i vaig tornar a casa, és a dir, al present.

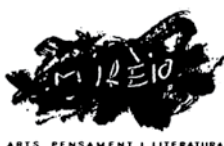
La meva mare em va preguntar on havia estat i em vaig sentir obligada a explicar-li el que havia vist. Ella em va dir que ja ho sabia, així que jo em vaig quedar bocabadada.

La meva mare i jo vam pensar que havíem de fer alguna cosa per tal que no tallessin aquell roure màgic.

Finalment vam decidir posar-hi una tanca amb un cartell on hi deia:
"No a l'explotació de boscos!"

Des d'aquell dia no van tallar més arbres i jo, ara, de vegades, viatjo al passat! Potser, fins i tot, algun dia... aniré al futur!

Clara Xirinachs Bertran
4t de primària

Per què a l'hivern sí i a l'estiu no?

Era una tarda d'hivern i la Mònica sortia de l'escola. La Mònica era una nena amb els cabells llargs, negres i llisos. Tenia la pell blanca i plena de pigues i li ressaltaven els seus ullassos de color blau clar. Els seus llavis eren tan vermells com les roses de Sant Jordi acabades de florir.

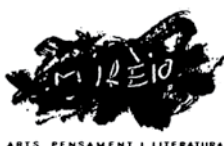
Feia de cangur de dues nenes petites de 5 anys, la Paula i la Raquel. A elles els encantaven les maduixes i la neu, cosa que era ben estranya, ja que les maduixes són d'estiu i la neu d'hivern. Aquella mateixa tarda, la Mònica, va anar a buscar la Paula i la Raquel per anar a casa i en arribar la Paula volia anar a jugar a fora el carrer. Tots hi van estar d'acord i van sortir a fora i van trobar-se amb un ninot de neu mig fet mig desfet, i van voler arreglar-ho. El van decorar, abrigar i va quedar molt bé. Després se'n van anar a casa a dormir perquè ja s'havia fet fosc.

Van passar dies i mesos. Va arribar l'estiu, i la Mònica, anant a comprar maduixes per a les bessones, es va trobar una carta sense adreça i sense segell, però on hi posava:

“Per a la Paula i la Raquel”, amb una lletrota com si fos la primera carta que escrigués. La va obrir i deia: “Hola sóc un ninot de neu. Si les persones que llegeixen aquesta carta són la Mònica i les dues altres nenes, em podrien ajudar a respondre una pregunta que tinc fa anys? Per què em fonc a l'estiu? Jo sempre he somiat amb l'estiu: la platja, la sorra, els gelats, però mai no l'he vist, perquè només visc a l'hivern. Responen en aquesta mateixa carta i deixeu-la al mateix lloc on l'heu trobat. L'any que ve espero resposta, si neva, és clar. Adéu.” La Mònica va al·lucinar, un ninot de neu que parlava?

Va respondre: “És molt fàcil. Tu estàs fet de gel i a l'estiu fa calor. El gel és aigua congelada i amb la calor el gel es desfà i es torna aigua, per això et fons. Adéu i fins l'any que ve. Per cert, tinc un pla perquè puguis veure l'estiu.” Se'n va anar i va deixar la carta. Va arribar l'hivern i el ninot va tornar a aparèixer. Va llegir la carta i va anar a buscar les nenes i la Mònica. Llavors la Mònica li va explicar el pla. Posarien el ninot dins la nevera i quan fos l'estiu, obririen la porta de la nevera i miraria per la finestra. Va acceptar. I així va ser com el ninot de neu, per fi, va aconseguir veure l'estiu.

Jana Marsol Velert
5è de primària

Les cartes

Va ser per aquella trucada, si aquella trucada no hagués passat, ara no estaria així. Ara, no sabia part de la meva vida.

Era un dia plujós i ja havia acabat de treballar. Estava a casa i va ser aleshores quan em va trucar; em va trucar, suposadament, l'advocat del meu tiet, el tiet que havia mort i del que jo no n'havia sentit a parlar mai. No sabia ni que el tenia. Jo ja suposava que el meu pare em tenia secrets amagats, mai no havíem tingut una relació molt bona, encara que, quan es va morir, em va fer molta pena. Mai no hauria pensat que m'amagaria l'existència del seu germà. Bé, es veu que l'advocat em trucava perquè havia heretat una masia del meu suposat tiet. Era una masia al poble de Canalda, vaig buscar a internet i vaig descobrir que era un poble de Lleida amb quatre cases.

Vaig decidir anar-hi per veure si descobria alguna cosa més sobre el meu tiet. Quan vaig arribar a la masia, vaig veure que el meu tiet no era massa net, ja que tenia la taula per netejar. Aquesta situació em recordava la sèrie de detectius perquè jo havia de descobrir com era el meu tiet. Suposo que, per la quantitat de discos, li agradava la música.

No havia trobat cap indicatiu de com era ell. Fins que vaig trobar les cartes sota l'escala. Totes deien "ho sento" i eren per al meu pare. Mai no vaig saber del tot què havia passat, però no em puc creure que alguna cosa pogués provocar que el meu pare m'amagués l'existència del meu tiet, el seu germà, una part de la meva família.

Laura Diumenjó Segalà
6è de primària

Jugant la vida

13.47h Pols 50/min.

14.50h Pols 49/min.

Clavar els ulls en el rostre malalt de la mare causà que una llàgrima de dolor en el meu cor mullés la meva galta. Vaig apartar la mirada del trist rostre i vaig fixar els ulls en un punt indecís de la sala, deixant la ment en blanc i expulsant els pensaments que m'entretenien el cap amb matisos de preocupació.

Una veu dolça reclamà la meva atenció i em formulà una pregunta desconcertant per a mi:

- Què et preocupa, petita Alba?
- Que què em preocupa? - vaig contestar de manera incrèdula i fins i tot divertida davant de la mancança de sentit de tal pregunta. - Mare, porto aquí una miserable hora i a les meves orelles només arriba la remor de la teva forta respiració, que delata cansament a causa de la lluita contra el condemnat i maleït càncer, el controlador del ritme cardíac, que miro de manera inconscient i neguitosament per fixar-me en el teu pols, i l'enrenou de pacients de fora. La gent ho designa com a sorolls, jo ho anomenaria tortura.
- Però filla, no veus que he guanyat aquest preciós joc?
- De quin joc parles, mare? No et comprenc. -vaig dir desconcertada a causa d'aquests mots.
- Jo he jugat la vida de la millor manera possible i l'he guanyada. Jo la descriuria com un joc de taula on tothom comença totalment innocent i ignorant. És essencial guardar bé els teus propis daus, els quals et poden aportar una magnífica sort o diverses horribles penalitats, tot depèn de com els tiris.

14-08-1963 (El naixement de l'Alba)

Preciosa, bufona, petita, miraculosa, princesa... Els meus pensaments, durant tot aquell dia, anaven dirigits a tu. La meva atenció es centrava en aquella personeta nascuda pocs segons abans, els quals havien estat molt durs per a mi, que em va fer immensament feliç i em va dibuixar un bonic somriure en el meu rostre, tot gràcies a aquells ullets blaus i angèlics que comunicaven calidesa i a aquella rialla que mai no va apagar la seva flama.

Doble sis, aquell dia els meus daus van treure un doble sis, car havia après a ser feliç acompanyada de petites personetes. Vaig poder reunir tal poder que vaig avançar 12 caselles, vaig saber aprofitar la jugada.

19-10-1995 (Mort de la mare)

Negre, grisos i unes flors blanques embolcallades en un paper vermellós, tirant al color del robí, era tot el que vaig poder distingir en aquell funeral. La tristesa

abundava en aquell parc solitari ple de difunts, alguns l'anomenen cementiri. Les llàgrimes corrien per cares i queien a terra com gotes de pluja. Maleïts daus, que em van trair en aquell detestable dia del qual prefereixo no extreure'n més detalls. Un 1 i un 2, les meves mans dèbils no van ser capaces de treure més, condemnat 19-10-1995 que em va fer perdre temps a la tirada, juntament amb el mateix joc, però, com en la vida real, les agulles anaven passant i necessitava felicitat, la qual em faria treure una bona xifra de daus.

23-12-2002 (Solidaritat)

Llumetes de colors, alegria, corredisses, unió, la ciutat semblava perfecta... vista des d'un mirador! En els racons més obacs es podia olorar tan sols l'aroma de la malenconia, la pobresa i la inquietud. Tan sols em va caldre acostar-me un poc, el suficient, perquè els meus ulls fossin capaços d'assimilar aquella imatge: un home tirat al paviment, vestit amb escassa roba, amb un fill i una capsula. M'hi vaig acostar per preguntar-li si podia ajudar-lo d'alguna forma. Amb cara burleta, em va escopir de manera repulsiva i em va fer fora. Només el meu aspecte ja li semblava una mofa respecte d'ell. Li vaig fer entendre que de veres li donava una mà i una espatlla on recolzar-se. Va ser el seu fill qui es va disposar a conversar. Em va dir que ells ja eren feliços, que el seu pare s'havia gastat tots els diners estalviats que tenia per comprar-li un regal. Li havia dit que li donaria una capsula i que ell s'hauria d'imaginar què hi havia dins, el regal. Pocs dies després vaig decidir comprar un trenet de fusta, molt càlid i bonic, i li vaig posar dins de la capsula. Mai no oblidaré el somriure d'entre alegria i confusió d'aquell infant. Vaig aprendre a ser solidària, a saber el significat veritable d'ajudar, i vaig avançar, perquè aprenent avancem. Les meves pàl·lides mans van poder tirar un 4 i un 5. Mercès, meravellosos daus per ajudar-me a seguir guanyant.

- Alba, en aquest joc ens ho juguem tot, ja que col·loquem la vida sobre la taula. Ens hem d'espavilar perquè el temps corre i nosaltres l'hem de vèncer. Els teus daus són totalment únics i molt especials, sigues feliç i aprèn dels petits detalls que transcorren durant el joc, fixa-t'hi perquè són discrets, d'aquesta manera avançaràs en el joc per poder arribar al final amb un bon temps. Has de saber que no tothom guanya el joc perquè la tristesa, la malenconia, la melangia i la pena s'apoderen de moltes persones i les empresona, impedingint que avancin per les caselles. Com que el temps sempre va en contra nostra, aquests individus no estan qualificats per acabar el joc i perden.

Jo he estat capaç de superar els obstacles del camí i he pogut acabar aquest joc abans que el temps no transcorregués del tot. M'ha calgut valentia, coratge, ajuda i estima, entre altres coses, per arribar al final. I Alba, he guanyat, sóc una guanyadora en el joc de la vida. Així que no pensis en el maleït càn-

SANT JORDI 2014

cer que tant ens ha afectat perquè ens aquests moments estàs fent una molt mala estratègia, així que tira els daus i sigues feliç, aprèn dels detalls i supera els destorbs. Tens una força immensa heretada de la persona que tens al davant i el suficient coratge per a guanyar el teu propi joc. I només em queda un últim consell:

Intenta sempre treure un doble sis.

Acabades aquestes paraules, la meva mare va deixar anar el seu últim sospir, el qual anava replet d'amor i calidesa. Seguidament, va tancar lentament els ulls deixant caure les parpelles en aquell encisador rostre.

15.12h Pols 0/min.

Una llàgrima abarrotada de tristesa i alhora coratge tornà a caure del meu ull. I era jo en aquella condemnada sala amb el cos de la meva mare estirat al llit, amb el cor encès d'amor, però sense bategar.

13-06-2013 (Començo el joc) Doble sis.

Judit Bisbal Amat
1r de secundària

Toco de peus a terra

De sobte, el llibre em va caure de les mans. Em vaig haver d'ajupir per recollir-lo. Vaig estirar els braços tant com vaig poder i, mig recargolant-me, vaig ser capaç d'arribar a sota del seient del passatger de davant i agafar-lo sense necessitat de descordar-me el cinturó de seguretat. Un cop el vaig tenir ben agafat, vaig col·locar el punt de llibre al seu lloc habitual i vaig anar a buscar la pàgina on m'havia quedat just abans que es produís aquella sotragada. Un minut més tard... PAM! Ara la batzegada havia estat més forta. Més forta i més pronunciada. Crec recordar que, per un instant, l'avió va perdre l'equilibri. Només va ser un instant, però suficient perquè aquell brusc moviment incontrolat comencés a provocar inseguretat entre algun dels passatgers. He de reconèixer que jo, que no acostumo a angoixar-me quan he d'agafar un vol, ara sí que em vaig espantar de debò. Tant és així que, com a conseqüència del que havia passat, el pilot, capità o comandant (digueu-li com vulgueu) no va tenir més remei que transmetre un missatge de tranquil·litat per megafonia. Bé, no sé si dir de tranquil·litat, de justificació o d'avís del que havia passat o d'allò que podia venir al cap de poca estona. El cas és que, en un to més aviat tranquil, es va dirigir als passatgers demanant que tothom ocupés el seu seient, que es lligués el cinturó de seguretat i tingués paciència. Paciència? Vaig pensar. Quina paciència vol que tinguem si ens acaba d'anunciar que entràvem en zona de turbulències causades pel temporal de vent provocat per les restes d'un tifó que feia poques hores havia destrossat pràcticament les Filipines? Era el primer cop que viatjava sola i no em podia creure el que estava passant! En definitiva, cada cop que l'avió tornava a fer un fort i incontrolat moviment, cridava desesperada i amb molta por. Però aquest cop va ser molt més brusc, molt més violent, immensament més espantós. Esgarrifador... Va ser com si, de sobte, tot anés avall excepte el meu cos. El meu estómac s'encongia i la meva gola quedava mig escanyada. Va ser una sensació ben estranya. Sentia por. Molta por. Si mai ningú no us ha parlat del que significa tenir pànic, jo us en puc fer cinc cèntims el dia que vulgueu. La tripulació no es va moure del seu seient, tot i que algun passatger molt espantat demanava a crits que l'ajudessin. Tothom cridava... Els crits eren d'impotència, d'angoixa... dramàtics. Jo no sabia on mirar... Cada cop, la meva respiració era més profunda, el cor em bategava més ràpid i els ulls em quedaven més humitejats pel plor... Volia creure que aquella interminable caiguda lliure s'aturaria en qualsevol moment, que havia de treure forces d'allà on fos per agafar-me al poc temps que em quedava de vida i que era el moment de repassar, ni que fos en pocs segons, quins records m'emportava, més que no pas pensar en allò que em quedava per descobrir. De tota manera, en un moment, el cervell va tenir la suficient capacitat per desconectar d'aquell dramàtic escenari de pànic i, com si algú m'hagués col·locat uns taps a les orelles, em vaig inclinar lleugerament. Em vaig agafar ben fort als genolls i vaig reposar el meu cap entre les cames. Ho vaig fer instintivament.

Va ser com una mena de desconnexió mental, suficient per quedar mig calmada. Era com estar adormida, però a la vegada mig conscient que al meu voltant tothom es moria de por, cridava de por i plorava de por... Aquest estat i aquesta postura, però, em van donar peu a fer repàs... En pocs segons, i mentre l'avió seguia en caiguda lliure, les mascaretes d'oxigen ja penjaven del sostre i tothom s'abraçava desconsoladament, vaig fer memòria. Em vaig preguntar si havia estat prou justa amb les meves amigues. Pel meu cap van aparèixer, a la velocitat de la llum, la Judit, la Maria, la Sara, la Cris, la Mari-ona, la Berta i moltes més... Amb totes elles havia viscut moments memorables i amb totes elles, o gairebé totes, potser no havia estat prou generosa. Sempre havia cregut que tindria una nova oportunitat de demanar perdó o disculpar-me per allò que, potser, en algun moment, podia haver refredat la relació, però ara m'adonava que no hi hauria una nova ocasió per agrair tota la generositat que m'havien regalat des que ens coneixem. A continuació em va passar pel cap la imatge de la Silvia, la Yolanda, el Santi, el Jordi, la meva mare, el meu pare... Tots ells m'havien ajudat a créixer personalment. Tots havien estat al meu costat en els moments més complicats tot i les dificultats, els entrebancs personals o els inconvenients que apareixien quan els resultats no són els desitjables. I per últim, el meu cervell encara va tenir temps de tenir un petit record per a la meva família. Un ràpid i petit record per als pares, per als avis, per als cosins... per a la Perla i el Tiger, els gatets i, sobretot, per a la meva "punyetera" però encantadora germana Carla. Per ella és per qui, enmig d'aquell terratrèmol de crits i plors, em van caure les llàgrimes. Em negava a acceptar que el destí em jugués aquella mala passada. Que de forma sobtada, sense previ avís, la vida no em donés l'oportunitat de tornar-li a dir com me l'estimo, ni de tenir una nova oportunitat de compartir noves experiències, generar més complicitats o provocar, ni que fos petita, alguna baralla de germanes... I mentre tot això passava a gran velocitat pel meu cap, cada cop el meu plor era més intens, més dolorós i més sentit. Em feia ràbia perdre'm una nova oportunitat de dir-los a tots que em perdonessin per tot el que havia fet malament, que em sabia greu tot allò on m'hagués pogut equivocar i que, per damunt de qualsevol altra cosa, hi havia una enorme voluntat de rectificar, de ser una mica millor i de retornar-los amb generositat tot el que ells m'havien regalat... Només volia donar-los, a tots, les gràcies! Només es tractava d'això...

De sobte vaig tenir la sensació que l'avió s'aturava. Semblava que els motors haguessin deixat de funcionar. El silenci va ser captivador. Tothom va deixar d'expressar els seus sentiments. Feia l'efecte com si el vent hagués disminuït i ara s'encarregués d'acompanyar-nos. Era com si l'avió flotés... Després de no sé quants segons, potser algun minut, semblava com si algú hagués

ESCOLA
avenc
quenc

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

SANT JORDI 2014

agafat l'aparell per sota i hagués decidit que recuperéssim l'estabilitat. Els passatgers continuàvem callats, esperant un nou símptoma d'enlairament. L'hostessa que hi havia al final del passadís va dibuixar-nos un petit somriure. De cop, vam notar com el soroll del motor es podia sentir. Per la finestra va entrar un raig de sol. El morro de l'avió començava a enfilarse cap amunt. La cua de l'avió ja quedava per sota de nosaltres. L'avió estava recuperant alçada! Tothom va començar a riure, a plorar d'emoció i a aplaudir de felicitat. Enmig d'aquella mena de festa inesperada, em vaig deixar anar per l'eufòria, però recordo que encara vaig poder mantenir un punt de seny. Prou seny per donar les gràcies a la meva besàvia i adquirir el compromís que algun dia escriuria tot allò després que la vida m'oferís una nova oportunitat d'abraçar-me a ella i a tots els qui cada dia m'ajuden a ser millor persona.

Andrea Garcia Lorente
2n de secundària

Escapada a Cabrera

Matinada, camí anem fent,
brisa suau, veles inflades,
fa que les onades, ben blaves,
ens acompanyin al ritme infinit del vent.

Cabrera, misteri,
els cors de la teva mar
es barregen amb l'encanteri
del teu castell i del far.

Nit fosca, lluna plena.
Pins que besen la mar,
immensitat i natura,
jardí de peixos al mar.

Porto els cabells mullats,
mullats d'aigua salada,
com la pluja quan mulla els camps,
amb aigua desmesurada.

Proa, escota, popa, vela...,
paraules amb gust de mar,
mar fidel que m'acompanya
i sempre es fa estimar.

Marina Sanfeliu Tort
3r de secundària

Crònica d'una realitat amarga

Fum negre d'una xemeneia
telers impassibles trenant
hores i hores, esquerdes,
braços sagnants treballant.

Xaboles de llauna i de fusta
resten com poden, contemplant
una destrucció a tota vela
d'un món indefens i enganyat.

Que no sents els crits d'agonia
de tots els esclaus castigats?
Esclaus? I ara! Bé que cobren,
si volen ja poden marxar!

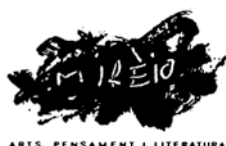
I prou que els agradaria
partir d'aquí tot esperant
arribar, igual que camises
sense aranzels, a mons distants.

Allà on els altres gaudeixen
de dies més assolellats
i compren tot allò que volen,
es diu que fins felicitat.

Perquè això és el que hom vol, no?
Ser feliç, al cap i a la fi
ser "trending topic" a les xarxes
i a sobre els ulls de tots tenir.

Anar uniformats, a la moda,
"High-Tech" al palmell de la mà.
Quina importància té l'origen?
Si ja deu estar controlat!

I tant!, una llei irrompible
controla tot aquest procés:
oferta i demanda, que en diuen;
segur, doncs, tenim el progrés!

SANT JORDI 2014

Però és clar, a canvi d'una cosa:
ja de petits ser encadenats
a péixer aquesta injustícia
a deixar-nos ulls embenats.

I a mesura que els anys passin
mirarem enrere, al passat,
i culparem bancs i empreses
de tantes greus atrocitats.

I raó no ens mancarà
però ja la vella dita diu
que és tan culpable el que peca
com qui mira i no diu ni piu.

Lluís Bassa Tomàs
4t de secundària

El conillet i la gateta

Fa molts i molts anys a un conillet li agradava molt l'hivern perquè podia fer ninots de neu i també perquè podia tirar boles de neu. Cada matí d'hivern sortia a jugar amb la seva mare a fora el jardí.

Va arribar un dia que, quan el conillet i la seva mare estaven fent un ninot de neu, de sobte els ninots es van transformar de veritat.

El conillet va tenir molta por i es va abraçar a la seva mare. Després es van trobar una gateta que tenia molt fred, el conillet i la seva mare van decidir ajudar la gateta i la van portar al seu cau.

Després li van donar una sopa calenta i van anar a dormir molt contents i cansats. Van dormir molt profundament i finalment la gateta Marroneta es va quedar a viure amb el conillet.

Alba Lladó Antonell
1r de primària

La guineu

Hi havia una vegada un noi que es deia Xen. Ell tenia una pedra que era el seu tresor. En Xen tenia un amic que es deia Not. Un dia en Xen anava passejant pel bosc i es va trobar una guineu.

La guineu li va dir que a la nit el mussol Buu li donaria un missatge. En Xen va anar a la nit a trobar en Buu. Quan en Xen va llegir el missatge va pensar:

- Que amable aquesta guineu.

El missatge deia: "Estimat amic Xen, et convido a casa meua a esmorzar." A l'albada en Xen va anar al bosc a casa de la guineu.

Quan en Xen anava a obrir la porta, va caure en un parany i llavors la guineu va dir:

- On has amagat la pedra?

En Xen no li va contestar però sí que va cridar el seu amic Not perquè l'ajudés a fugir del cau.

La guineu mentrestant anava cap a casa del Xen. Va buscar i rebuscar la pedra però no la va trobar perquè no s'havia adonat que en Xen la portava penjada del coll.

De seguida, en Not va anar a alliberar en Xen. Llavors entre tots dos van poder treure la guineu de casa d'en Xen. Després la guineu els va demanar perdó i llavors els dos amics la van perdonar i van ser feliços per sempre més.

Ivet Mañá Vergés
2n de primària

La biblioteca sense llibres

Us vull presentar una nena que es deia Tina i vivia en un país llunyà anomenat Kazahstallibres. I sabeu per què es deia així? Doncs perquè en aquell país hi havia un munt de llibres.

Un dia la Tina anava a la biblioteca pensant en un llibre que li havia recomanat una amiga seva. Quan va entrar-hi va veure un munt de llibres escampats pel terra, en va obrir un i va veure que no tenien lletres. Eren llibres buits i no hi havia ni títol. Va pensar: “potser estan en un país més llunyà que aquest”, però no, estaven escampades per la ciutat, que ja estava terroritzada. Les lletres s’amagaven entre els arbres i fins i tot a dins de les papereres.

La Tina va anar a veure un mecànic perquè li construís una aspiradora gegant. Al cap d’uns dies el mecànic ja tenia preparada l’aspiradora gegant.

La Tina va recórrer tota la ciutat aspira que aspiraràs fins que totes les lletres ja eren dins del sac. Després va anar a la biblioteca i va deixar escapar les lletres i totes les lletres es van col·locar als seus llibres.

I conte contat per la xemeneia s’ha escapat.

Ramon Fernández Castells
3r de primària

Abaxdulexan

- Feliç aniversari! Ueee!
- Gràcies!

Era l'aniversari del Joan. Estava molt feliç. Va arribar l'hora dels regals:

- Què és això? Va preguntar el Joan al seu avi.

Era una capseta amb onze trossets de paper. A cada un hi havia una lletra: la D, la A tres vegades, la B, la E, la X dues vegades, la N, la U i la L.

- Ho sabràs al seu temps. Va dir l'avi.

Els seus pares van reunir-se amb l'avi:

- Gràcies avi, ja era hora!

El Joan estava dormint. El va despertar una veueta que deia:

- Joan... vine... vinga...

Era una veu que murmurava com una brisa:

- Joan... corre... vinessssffff... arassss...

El Joan va aixecar-se i la va seguir, era aquella capsa amb lletres. De dins sortia un fil de llum. La va obrir i... les lletres van posar-se a volar al seu voltant fins a formar una paraula:

- Abaxdulexan? Va dir el Joan. Les lletres el van enlluernar.
- No, noooooo...
- Desperta, desperta!
- Eh? Oh! Ja? On sóc?
- A un nou país! Va dir-li un home.
- Què?

SANT JORDI 2014

L'home li va dir:

- Sóc el teu besavi. Ets en una altra dimensió. Les lletres...
- De la capseta?
- Sí, és un secret familiar. Per venir has de dir "Abaxdulexan" i per tornar, "Retorn".
- D'acord, retorn!

Era al matí...

- Fill, ja ho saps?
- Sí mare, sí!

Uriel Ripoll Gómez
4t de primària

Més enllà del nas

Tinc la sensació que els nois només pensen en videojocs de guerra o de cotxes, però també pensen en les noies.

La meva mare sap moltes coses sobre el cervell perquè és psiquiatra. M'ha dit que els nois són un xic diferents de les noies. Jo vull saber per què. També m'ha dit que la manera més fàcil per entrar al cervell és pel nas. Però, com m'ho faré per entrar? I en quin cervell entraré? Ja ho sé! Entraré al cervell del meu germà Bernat, que té tretze anys, quan dormi. He anat a casa d'un científic i m'ha donat un medicament per fer-me petita.

Avui és el dia, el dia d'entrar al cervell del Bernat. Són les tres de la matinada i tothom dorm. Em vesteixo, agafo una motxilla, hi poso aigua i xocolata i em prenc el medicament. Entro a l'habitació del Bernat i m'endinso en el seu nas. Quin fàstic, està ple de mocs! Ja veig l'ull, que fa uns moviments estranys; a veure si s'atura! He deixat enrere els ulls i ja hi he arribat: he arribat a l'hipotàlem, que està ple de nois i noies ballant. Els nois presumeixen de qui és més guapo i es miren al mirall. Me'n vaig de l'hipotàlem i arribo a l'amígdala, on està tot ple de nois jugant a videojocs de guerra. Em pregunten si vull jugar i els dic que no. Me'n vaig corrent de l'amígdala perquè no vull tornar a veure més aquells jocs. Ara arribo a l'escorça prefrontal i veig un llit amb un noi a sobre i li pregunto:

- I tu què hi fas aquí, parat? Hauries de parar tot aquest enrenou!
- No- em diu-, encara no, s'han de fer grans!
- Bé, adéu escorça prefrontal!

La meva expedició ja s'ha acabat. Ara ja sé perquè els nois fan el que fan: tot és dins del seu cervell.

Geòrgia Garrigós Sánchez
5è de primària

Estrelles i sardines

Us explicaré la historia
d'un fet molt singular:
el dia que unes estrelles
van anar a parar a la mar.

Les estrelles vanitoses
es reflectien al mar
i es trobaven tan boniques
que no volien parar.

Les nits de lluna plena
amb tanta claredat
s'enfadaven amb la lluna
per no deixar-les brillar.

I la lluna amoïnada
no parava de pensar:
Hauré de fer alguna cosa
si vull tornar a manar!

I una nit de lluna nova,
amagada com cal,
va bufar tan fort la lluna
que al mar les va enviar.

I des d'aquella nit,
les estrelles platejades,
neden i tenen escates
i de les xarxes s'escapen!

Així que aneu amb compte,
i no us feu tant les divines
que en comptes de ser estrelles
podeu acabar sent sardines.

Chiara Rondelli Barranco
6è de primària

El temps

Et fa patir, et fa plorar
i no el pots parar.

L'esperes, el desitges
i es fa llarg d'aconseguir.

El pots perdre, però no guanyar
i no el pots aturar.

Alguns l'anhelen,
d'altres el recorden,
d'altres el desitgen
alguns el ploren.

Totes les coses s'acaba emportant
de la més gran a la més insignificant.

Aprofita'l bé... amic meu...
abans que se t'endugui.

Marc Garcia Torras
1r de secundària

En línia

Dimarts, 22 de juny de 2001

[*Llibre1450* s'ha connectat]

[*Tauleta2001* s'ha connectat]

< Vol començar una conversa amb *Tauleta2001*? >

Com que estic avorrit i no sé què fer, clico el botó “acceptar” i se m’obre una conversa amb aquesta persona, *Tauleta2001*. A la seva foto de perfil hi trobo el retrat; veig que és de color blanc, amb moltes icones de coloraines a dins. Qui-nes fotos que es fa la gent avui en dia, penso. Sota el seu nom, em diu que està en línia. Què faig? Li parlo jo primer o espero que comenci ella? Estic uns quants minuts tenint una discussió dins el meu cervell i finalment decideixo començar jo.

Llibre1450 diu: Hola, qui ets?

Espero una estona perquè veig que està escrivint. Estic massa il·lusionat, penso. No sé ben bé perquè, però.

Tauleta2001 diu: Hola! Jo sóc una tauleta, com diu el meu nom. I tu?

Estic massa desconcertat. Una tauleta? Què és una tauleta? Feia un parell de mesos que havia començat a fer servir aquest programa, el *Xàtting*, una xarxa social a través de la qual vaig poder parlar amb altres persones, com el *Microones1994*, que era molt xerraire; amb la *Nevera1876*, que era molt freda sempre responent amb monosil·labs, i amb d’altres. Però amb una tauleta mai no hi havia contactat. Què era?

Llibre1450 diu: Hola! Jo sóc un llibre. Mai no havia sentit a parlar de tu. Quan vas aparèixer?

Tauleta2001 diu: A mi també se’m fa estrany el teu nom. He nascut aquest any, per això encara no es parla gaire de mi entre el públic. El meu creador em va dir que d’aquí a sis anys seria *trending topic* mundial, encara que no sé què vol dir això.

La conversa s’estava tornant interessant. Havia nascut aquest any? I ja seria un fenomen molt comentat d’aquí només sis anys? Això és impossible! Jo vaig trigar anys a sentir la gent parlar de mi! Em comença a interessar, massa i tot, però una finestra m’apareix.

[*Tauleta2001* s’ha desconnectat]

Ara que havia començat a saber més coses sobre la Tauleta, es desconnecta. Què li haurà agafat? Potser el seu amo no volia que parlés amb desconeguts.

SANT JORDI 2014

Ara que, ben mirat, sóc jo un desconegut per a ell? Quina funció fa la Tauleta? Com que veig que van passant els minuts i no es torna a connectar, tanco la sessió.

Dijous, 25 de juny de 2006

Fa més de cinc anys que vaig parlar amb aquella misteriosa *Tauleta2001*. No n'he sabut mai més res. No sé què li va passar. Espero que no hagués fet res malament, o dit alguna cosa inapropiada. Suposo que hauré d'esperar.

Dimarts, 17 de juliol de 2007

[*Llibre1450* s'ha connectat]

Estic connectat esperant que la *Tauleta2001* també ho faci. He estat fent això cada dia des que vaig descobrir la seva vertadera identitat. Estic mirant el rellotge quan m'apareix una finestra.

[*Tauleta2001* s'ha connectat]

Perfecte! Ara sí que no se m'escaparà. Li haig de preguntar sobre el meu futur. Sóc jo qui comença la conversa.

Llibre1450 diu: Hola. Tinc moltes coses a dir-te, la veritat. Sé perfectament per on començar. Tinc futur? Quants anys em queden? No em vas dir que em faries tant de mal. M'has de donar explicacions.

Estic esperant la seva resposta. Passen dos minuts i m'arriba un paràgraf llarguíssim per llegir.

Tauleta2001 diu: Hola. Sento moltíssim tot el que ha passat. Quan vam tenir la primera conversa, no sabia que acabaria així. Però, quan ho vaig saber, no em vaig voler tornar a connectar perquè pensava que no voldries que parléssim mai més. Espero que ho entenguis. Jo no sé dir-te quants anys et queden. He estat dissenyada pel que sóc. Necessito que em creguis, jo no sabia res.

No tenia futur. Em vaig desesperar. Vaig intentar pensar en positiu, però no podia. Vaig tancar la sessió.

Dissabte, 25 de setembre de 2090

[*Llibre1450* ha eliminat el seu compte de Xàtting]

Clàudia Iglesias Puigvert
2n de secundària

Temps

La pluja queia sobre la meva cara. Caminava a poc a poc i de forma contínua. Em posava sota els arbres perquè el meu cabell ros es mullés el mínim. Era una pujada, la pujada cap a la meva escola. Poques persones s'atrevien a sortir en aquest paisatge gris i plujós. Una d'elles era una senyora que caminava de pressa i amb el mòbil enganxat a l'orella. Una nena sortia de l'acadèmia de música, em mirava amb els seus ulls petits i la seva cara rodoneta i jo li somreia. A prop del meu destí, dues persones discutien sobre política. Jo arribava tard, per descomptat, però abans havia d'agafar una bossa.

—Vés ràpid —em va dir el meu pare—, i no corris que cauràs.

Jo vaig fer cas omís de les seves paraules i vaig arrencar a córrer cap a l'edifici de secundària. Per fi vaig arribar. No hi havia ningú. Vaig caminar pel passadís del deshabitat edifici i vaig entrar dins la meva classe. Vaig agafar la meva motxilla i, en girar-me per sortir de l'aula, la pluja parà de cop. Amb un grinyol vaig pujar la persiana per veure el cel. Els núvols abans carregats d'aigua ara eren blancs i estaven travessats per petits rajos de sol. Un munt de cops de porta i crits trencaren el silenci d'abans. Em vaig quedar immòbil, com una estàtua. Vaig mirar el rellotge de la classe. Eren les 12.30 del migdia.

— Què fas amb la bossa de gimnàstica? Que te'n vas? — preguntà la Marta.

— No — vaig respondre.

I va fer falta tornar-ho a intentar:

— Eo! Que hi ha algú? — deia mentre passava la mà per davant de la meva cara pàl·lida i amb els ulls en blanc.

— Estàs bé? — vaig pestanyejar dos cops.

— Sí, és clar, ara anava a deixar-la.

L'hora següent era d'anglès i la Roser i jo vam estar tota l'estona rient. De cop vaig parar en recordar una cosa: a l'hora següent, que era de castellà, hi havia un examen sorpresa. Li ho vaig dir a la Roser i també el que sortia. Ella, naturalment, em va mirar amb una cara de "què dius?". Jo no li podia dir: "Sí, mira, és que no sé com he retrocedit en el temps i ja sé el que surt". Així que li vaig dir que un professor ho estava comentant ahir quan vaig passar pel seu costat.

Al final de la classe ens sabíem de memòria el temari que sortiria i, quan el professor va entrar cridant "Examen sorpresa!", tothom estava indignat i pro-

testava menys nosaltres dos, que teníem un somriure d'orella a orella. Unes hores enrere, érem tots els que protestàvem. Com era d'esperar, l'examen ens va anar perfecte i, en acabar, totes les meves amigues i jo vam anar cap a l'estació. Vaig mirar el cel, els núvols ja no eren tan blancs i de mica en mica s'anaven tornant grisos.

– No crec que plogui – va dir algú.

– Jo sí –vaig contestar.

Vam baixar per l'estació i en arribar-hi vam agafar el tren cap a Barcelona. El terror del principi a tornar enrere en el temps va passar a ser fascinació: durant l'anada i la tarda que vam passar per Barcelona parlàvem de les mateixes coses, rèiem pel mateix i passàvem pels mateixos llocs. Només hi va haver un detall diferent de la còpia idèntica del passat proper: l'alarma del meu mòbil va sonar deu minuts abans que l'última vegada, gràcies que l'havia canviat al tren, cosa que ens va proporcionar a tots la satisfacció d'arribar a temps i no haver d'esperar mitja hora pel tren següent. I jo em vaig estalviar el càstig dels meus pares i no vaig haver de córrer per agafar la bossa de gimnàstica.

En arribar, totes se'n van anar cap a casa i jo vaig pujar cap a l'escola amb un paraigua que havia comprat a Barcelona. Tranquil·lament i feliç com un gínjol. En arribar a l'escola i entrar a la meua classe per agafar la bossa, un horrible pensament em va venir al cap: I si tornava enrere? I si això no s'acabava mai? Vaig agafar la bossa, vaig mirar per la finestra el temps per si aquest canviava i em vaig tapar les orelles per si tornaven una altra vegada els sorolls. Però ni va canviar el cel, ni el silenci, ni tan sols l'hora. Vaig deixar anar un sospir, per fi s'havia acabat tot.

Laia Menardia Samsó
3r de secundària

El joc dels desconeguts

Era cert que les tardes de desembre eren fresques als afores de Barcelona. Tot i això, aquell hivern feia més calor que l'habitual. En Jordi, un noi de quinze anys, havia acabat els deures i es disposava a sortir de casa. En veure la brisa suau que bufava i el sol que encara es mantenia resistint el capvespre, va decidir deixar la jaqueta a sobre del moble del rebedor, va tancar la porta amb clau i es va disposar a posar-se els auriculars. Va engegar la música i, per un moment, va tancar els ulls per concentrar-se en la cançó. Aquesta era la seva distracció per excel·lència. Els seus gustos musicals vacil·laven entre aquella música que estava “de moda”, la música de la ràdio del cotxe, el folk i alguna altra cançó de música clàssica. Per això podríem dir que quasi qualsevol cançó el podia complaure. En obrir els ulls, el Jordi va observar com el sol anava cedint la seva desaparició i, a poc a poc, era cobert pels edificis de l'horitzó. Això el va fer reaccionar i, automàticament, va començar a caminar cap al parc.

El parc era relativament a prop de la casa del Jordi, aproximadament a uns set minuts caminant. Era un espai força gran, bastant nou i amb una gran zona de gespa on els joves es divertien jugant a alguns esports o amb els seus gossos; una altra zona reservada per als nens amb uns bancs des d'on les mainaderes vigilaven els infants. Aquesta gran diversitat provocava que, al parc, sempre hi hagués algú. Ja fossin les persones grans que hi anaven cada matí a caminar per mantenir-se en forma o els joves que hi anaven al vespre a petar la xerrada abans de sopar. Quan el Jordi va arribar al parc, hi va entrar per la zona infantil i va adonar-se que l'Àlex, el seu amic, ja l'estava esperant assegut a la gespa. Quan s'hi va apropar, aquest ni el va veure venir, així que el Jordi va fer un petit estossecc i l'Àlex va aixecar el cap del telèfon mòbil. Feia cara d'avorrit. Es van saludar i el Jordi va iniciar una conversa:

- Com estàs?
- Doncs... Mm... la veritat...– va balbucejar l'Àlex massa concentrat amb el telèfon.
- Noi, no siguis tan indecís i fes-me una mica més de cas– va dir el Jordi.
- Deixa'm en pau– el va mirar directament als ulls– tu no em manes!
- Escolta, no t'ho prenguis així, només vull parlar amb tu una estona, que per això he vingut, no?
- Sí, sí, tens raó– va acceptar.

Semblava que la discussió havia acabat, però el que va passar a continuació va ser pitjor: aquest va ser el final de la conversa. Els dos van quedar callats sense dir res fins que van passar ben bé deu minuts. Finalment el Jordi va trencar el gel:

- Òndia, Àlex, no m'has d'explicar res?– va dir en to burleta.
- La veritat és que no– es podia veure la resignació a la seva cara.
- Això és molt avorrit, vols jugar al joc dels desconeguts?– va proposar-li.

Aquesta tècnica sempre li havia funcionat molt bé al Jordi per passar una bona estona i per agafar més confiança amb la gent, sobretot amb les noies. El joc dels desconeguts anava per torns, consistia en la tria personal d'un dels individus que veiessis. Havies de parlar sobre ell i, a més a més, s'havia d'incloure informació personal: ja fos la seva feina, on es dirigia i d'on venia. L'Àlex va acceptar gratament la proposta del Jordi, reacció que el va sorprendre. Després que aquest li expliqués les normes, va disposar-se a jugar.

El Jordi va començar, ja que ell coneixia les regles del joc. La seva elecció va ser bastant delicada. Va triar una dona que acabava d'entrar al parc. Rossa, d'ulls blaus i amb un somriure trencat. Va anar directa al gronxador i s'hi va asseure.

- A aquesta dona l'ha deixat el xicot, i no entén per què– va dir el Jordi mentre s'hi fixava millor–. Ve de l'escola on ella ensenya, ja que és professora i en sortir d'allà ha rebut un missatge del seu enamorat on li donava carabasses. En llegir-lo, sense plantejar-se res, ha vingut aquí a pensar– es notava que els ulls del Jordi es posaven plorosos.
- Estàs plorant, Jordi? Noi, no siguis tan sensible, que és només un joc– va animar-lo l'Àlex.
- Ho sento, Àlex, és que jo vaig passar per una història semblant.

De cop, una cosa els va cridar l'atenció, la dona s'estava aixecant; i va anar directa cap a un home morè, de pell fosca i ulls marrons, més aviat musculós. La dona li va fer un petó a la boca.

En veure això, el Jordi i l'Àlex van esclatar a riure:

- Jordi, crec que anaves bastant desencaminat– va replicar l'Àlex intentant agafar aire.

SANT JORDI 2014

– La intuïció no és el meu fort– de nou una llàgrima li rajava per la cara, però aquest cop era de felicitat.

– Crec que ara és el meu torn.

L'Àlex va escollir un home d'uns cinquanta-cinc anys que seia sol a un banc. Es dedicava a mirar l'horitzó i espontàniament tirava una molla de pa als coloms. Era més aviat baixet i panxut, duia una camisa de ratlles molt neta i uns pantalons més aviat passats de moda. L'Àlex va tancar els ulls i es va concentrar en aquella persona:

– Aquest home viu sol, ja és feliç així. Ha tingut diverses parelles, però ha descobert que la solitud i els moments amb ell mateix li provoquen més plaer que una possible vida familiar– va assegurar l'Àlex. Té uns cinquanta anys i treballa en una empresa immobiliària, està pensant a jubilar-se ja que amb la pensió i el que té estalviat podria viure perfectament. Però dubta, ja que la seva feina és el que més li importa a la vida, després d'ell mateix, és clar– va aclarir– justament ara ve de l'oficina, passa pel parc per rumiar una estona i torna cap a casa. Aquesta és la seva rutina diària.

De cop l'home va fixar-se en el rellotge, es va aixecar i mirant a terra, va sortir del parc.

– M'has convençut– va assegurar el Jordi– la teva història sembla certa.

– I ho és, tingues-ho ben clar, Jordi– un somriure se li escapava per sota el nas–. Jo haig de marxar, el joc m'ha agradat, hi podem jugar un altre dia.

– I tant!– va exclamar el Jordi– Quan tu vulguis.

L'Àlex va marxar i el Jordi va mirar el rellotge, eren dos quarts de deu... Si no s'afanyava, als seus pares no els faria cap gràcia. Llavors, es va adonar que el cel era ja ben fosc però les estrelles brillaven amb una força quasi màgica. La tarda havia passat volant.

I així va acabar la partida del joc dels desconeguts, una versió simplificada del "Qui som, què fem, d'on venim i on anem". Una versió simplificada de les vides dels estranys. Una versió simplificada de les nostres vides.

Fèlix Cànovas Ruiz
4t de secundària

En pau i el monstre de la foscor

En una muntanya molt i molt alta i en plena foscor hi havia una caseta molt petita, i era d'en Pau. En Pau vivia tot sol i un dia quan anava a dormir va veure un monstre que tenia quatre cames, sis mans i també tenia un ull molt gros i una boca amb cent dents.

En Pau es va espantar i va dir:

- Que em vols menjar?
- No, no et vull menjar. Només et vull fer companyia.

I després va dir:

- Que bé, podràs fer-me companyia !
- Sí, sí, de veritat –va dir el monstre.
- lupii! –va dir en Pau.

Van menjar junts i van ser feliços per sempre més. Vet aquí un gat que aquest conte s'ha acabat.

Joan Hadzi-Janev Rosa
1r de primària

Anem a l'espai

Hi havia una vegada un nen que es deia Xavi i que tenia una tortuga. La tortuga es deia Pati. A en Xavi li agradaria ser astronauta, i de vegades feia veure que volava per l'espai amb la seva tortuga.

Quan va fer 20 anys va començar a estudiar per ser astronauta. I va decidir també, fer ell la nau espacial i la roba d'astronauta. Va tardar 3 anys a fer la nau espacial i 4 mesos a fer la roba d'astronauta. A la nau hi va ficar molts litres d'aigua i molt menjar. El 8 de març va pujar a la nau, estava una mica nerviós perquè estava a punt d'anar a l'espai amb la seva tortuga. Aleshores es va sentir: tres, dos, un, enlairament!!!! Estaven volant, van arribar a l'espai i en Xavi li va preguntar a la Pati: A quin planeta vols que anem? La Pati va dir: a Mart! Van arribar a Mart i en Xavi va baixar primer. La Pati tenia por, però va baixar, i tots dos van cridar: estem a Mart!!!!

Nicolás Entrena Pérez
2n de primària

Lletralàndia

Vet aquí una vegada, hi havia una illa molt llunyana anomenada “Lletralàndia”. Allí hi vivien les lletres, els números, els signes i tot allò relacionat. En aquella illa el rei era la lletra A. Però no era una lletra normal, sinó una lletra maga! Era capaç de transformar-se en qualsevol lletra, número, signe, etc. Allà tothom era feliç. Però ningú no sabia que mar endins hi havia l'imperi “Peixal”. Un lloc perillosíssim! Un bon dia els de la conselleria es van adonar que el rei havia desaparegut!!! Oh, no!!! Ho havien de solucionar. I també van descobrir que se l'havien emportat fins a l'imperi “Peixal”!!!

Van enviar tots els vilatans a salvar el seu propi rei. Van anar-hi tots, no va quedar ningú, l'illa semblava deserta. Van arribar a l'imperi “Peixal”: era un castell enorme!!! Van anar cadascú al seu lloc, preparats per a la guerra però, malgrat tot, els van descobrir. Van sortir peixos de tota mena, van lluitar hores i hores. Llavors el dígraf NY, el signe = i la lletra Z van colar-se per un passadís secret i van entrar al castell. Havien de salvar el seu rei. Anava venint gent, però per sort no els podien veure. Van arribar a la cambra on hi havia el rei i van llençar una pedra que va tocar un botó. Les portes es van obrir i el van salvar i van anar cap a “Lletralàndia”.

I vet aquí un gos i vet aquí un gat, aquest conte s'ha acabat.

Biel Bach Balcells
3r de primària

La nena que no li agradava llegir

Hi havia una vegada una nena que es deia Rita que no li agradava llegir. No entenia per què, quan llegia un llibre, s'avorria i s'adormia. La seva mare li deia cada dia que llegir és màgic, i que quan llegeixes un llibre hi has d'entrar i, pots ser-ne un dels protagonistes. Però la Rita no s'ho creia. La mare de la Rita li va fer un regal. Era un paquet amb paper platejat, amb una cinta daurada i amb una piruleta enganxada. Era un llibre que es deia "El Hobbit". La Rita es va espantar, era molt gruixut! Tenia 320 pàgines.

La Rita el va començar a llegir. Quan ja portava cinc pàgines va veure que ja no estava a la seva habitació. Estava a la "Colina de Hobbiton". Va veure que no tenia sabates i que tenia els peus grans i amb pèls. Era el Bilbo Bolsón. Quan ja va viure moltes aventures va sentir una veu coneguda, era la seva mare que li deia:

- Què fas llegint a aquestes hores ? Hauries d'anar al cole !
La Rita va estar llegint tota la nit. La Rita va dir:

- A veure si saps com ho he fet ?

La mare no ho sabia.

- Entrant en el llibre i imaginant que sóc un dels protagonistes, va dir la Rita.
Tenies raó.

Paula Sancho Ortega
4t de primària

Jo, la Lluna

Estava farta, estava tipa de donar voltes al voltant de la Terra. Així que vaig decidir anar a donar un volt per l'espai. Em vaig dirigir cap a les llunes de Saturn per fer amigues i en arribar allà els vaig dir:

- Hola, voleu ser les meves amigues?
- Però, què hi fas tu aquí? Tu hauries d'estar fent la teva feina al costat de la Terra- va dir Mimas.
- Quina feina? Som molt petites, sobretot jo. No serveixo per a res –vaig afegir.
- Si et serveix de consol –digué Rheu- tu ets la sisena lluna més gran de tot el sistema solar i totes nosaltres, menys Titan, som més petites que tu.
- Això és veritat- vaig dir- però segueixo no sent important. Tot el que faig és donar voltes sobre mi mateixa, al voltant de la Terra, sempre donant-li la mateixa cara. I a més estic sola, en canvi vosaltres esteu juntes. És injust!
- Et pot semblar que no fas res per a la Terra, però tu tens una gran influència sobre ella- afirmà Pheobe.
- Tu també intervens en les marees fent pujar i baixar l'aigua dels mars, llacs i oceans i frenes la Terra de la seva rotació- digué Dione.- Els humans t'han dedicat un dia de la setmana, el dilluns, i els calendaris indiquen les teves fases lunars. Fas inspirar poetes i hi ha moltes cançons sobre tu- exclamà Lapetus.
- Moltes cultures tenen Déus de tu i fins i tot els nens t'estudien a l'escola, i els enamorats es troben sota la teva llum. Mira com n'ets d'important- digué Enceladus.
- Doncs, sí que sóc important! No sabia res de tot això. Em pensava que jo només era una cosa rodona que donava voltes al voltant de la Terra. Però gràcies a totes vosaltres m'he adonat que faig molt per a tothom.

Em vaig dirigir cap a la Terra i vaig seguir fent la meva feina, contenta de tot el que jo feia.

Ona Vera García
5è de primària

Hola Niara

Hola Niara,

Fa anys que no et veig. Cada dia penso en tu, en el teu somriure, en els teus ulls cristal·lins i en els teus cabells negres. I cada dia me'n penedeixo, de no estar amb tu en aquests instants.

Potser no entens per què lluito tant, fins i tot estant a la presó. Però per a mi el més important ets tu i poder defensar els teus drets. Segurament passaràs molts moments importants sense mi: t'enamoraràs per primer cop i faràs anys sense mi. Però penso en cada segon que no passo amb tu i en cada record que no visc amb tu...

Me'n recordo dels teus primers dies, de les teves primeres paraules i dels teus primers passos; com oblidar-ho? I com oblidar el primer cop que vaig veure la teva mare.

El motiu d'aquesta carta és poder descriure els meus sentiments cap a tu, ja que, potser, no podré sortir d'aquí.

P.D. Si has pogut llegir això que sàpigues que ets la persona més especial per a mi.

Del teu pare,
Nelson Mandela.

Mar Cortacans Bargalló
6è de primària

Sensacions d'hivern

Em trobo enmig del bosc
aixoplugat sota les branques d'un avet.
Neva, no se sent res.
M'agrada escoltar el silenci profund,
veure els flocs de neu com s'amunteguen.
L'un sobre l'altre van formant el gruix de neu.
Canvia el color dels arbres que tinc davant.
A poc a poc es van cobrint de neu.
Un isard amb el seu petit caminen tranquil·lament
deixant marcades les petjades damunt la neu.
Un esquirol s'enfila per l'arbre tranquil·lament
per no mullar-se amb la neu.
Quina pau, quin regal tan preuat
poder gaudir d'aquest entorn privilegiat.
No sé les hores que han passat,
però estic ben congelat
i no trobo el moment de deixar de contemplar
aquest entorn tan espectacular.

Jordi Beascochea Estragués
1r de secundària

Les aventures de Joan

1214-1227

En una vella casa a l'antiga Barcelona, el plor d'un nounat va despertar mig barri, junt amb els crits d'alegria de la família.

- És un nen!- Va exclamar la minyona de la casa.

- Un nadó ben fort.- Va respondre el pare- I es dirà Joan, com el seu avi.

Amb cinc anys, Joan era un nen com tots els altres. Com la majoria dels nois en aquella època, volia arribar a ser cavaller del rei Jaume. Amb vuit anys ja es barallava amb el seu millor amic, Ferran, tercer fill d'un comte no gaire important, i s'imaginaven cavalcant al costat del rei, matant àrabs i convertint-se en importants comtes. Però no s'imaginaven l'amenaça que acabaria canviant les seves vides.

Amb dotze anys, Joan era feliç, perquè encara que estiguessin en guerra amb els musulmans, ell pensava que la guerra era al sud, i no a la mateixa capital. Però la guerra estava més a prop del que pensaven ell i en Ferran. Fins que va caure la primera fletxa...

- Els musulmans estan aquí!- Cridaven- Han vingut a conquerir-nos!

La mare de Joan, Elisabet, va entrar a casa a buscar provisions; però quan era a dins, un àrab hi va calar foc. Joan va cridar, però just quan es disposava a entrar a la casa, va caure rodó a terra: es va desmaiar.

1227-1241

Ja feia tres mesos que viatjaven cap al sud, i l'exèrcit musulmà va acampar a l'Ebre. Ja se sabia que Barcelona havia resistit i els àrabs s'havien retirat cap a Toledo. Però Joan, Ferran i un centenar més de persones havien estat capturats i fets esclaus.

Un dia, Ferran va dir: - Som a prop del castell del meu pare. Fugim i refugiem-nos-hi, ens protegirà.- Aquella mateixa nit es van esmunyir entre els soldats i van arribar al castell. De sobte, mentre els nois explicaven les aventures i desventures que havien viscut, el comte va empal·lidir i exclamà horroritzat: - Us han seguit!- Van anar corrents fins al capdamunt de la torre de l'homenatge i van quedar esparverats en veure l'exèrcit que s'apropava.

SANT JORDI 2014

Després de lluitar contra l'impossible, el comte va morir i els dos amics van fugir cap a Barcelona.

1246-1264

Després de molts esforços per sobreviure, van canviar el somni de ser cavallers per la feina de tragar, però com que vivien a prop del port van acabar sent pescadors.

Un bon dia, algú va trucar a la porta. Era un àrab vell, pobre i malalt. - En el setge de Barcelona de fa uns anys, els catalans em van fer presoner.- va dir- Ara he acabat els meus anys de condemna i estic a punt de morir. He perdut tota la meua vida...- A en Joan aquella cara li sonava, com un record llunyà de fa molt temps...- I tot per engrescar-me i cremar una casa, amb una dona a dintre.- En Joan va recordar. Ell era la persona que li havia espatllat la vida, que havia matat la seva família. El primer impuls va ser acabar amb la seva vida, però en pensar-ho uns segons, va creure que si el matava es posaria al seu nivell i sempre més carregaria amb una atrocitat com aquella.

Aquest episodi li va fer reviure les ganes de servir el seu rei... tant va ser així que va decidir allistar-se a l'exèrcit. No seria cavaller, però seria soldat.

1270-1274

El 1270 els musulmans es van retirar definitivament de Catalunya, i el rei va poder descansar de tantes guerres i morts. A Joan encara li quedava un any com a soldat, així que el van enviar a la frontera de l'Ebre a lluitar contra els últims grups de musulmans rebels. Allí va ser capturat i portat a Toledo, que era meitat castellana, meitat musulmana, i on es va trobar amb en Ferran, que el va alliberar i el va portar a casa seva. Però la pau no li va durar gaire a en Joan.

El 1272 els musulmans de Toledo es van revoltar contra Castella i van expulsar tots els cristians de la ciutat. Van tornar a Barcelona, on Joan va retrobar-se amb el seu pare, que va morir poc després. Joan es va casar i va tenir dos fills i una filla. Va emigrar a la Cerdanya, per viure en pau. Allà no hi havia guerra, però sí que hi havia una banda de saquejadors que terroritzaven la província. Com que el rei estava ocupat amb moltes guerres, Joan i Ferran van organitzar una banda de pagesos per lluitar contra els saquejadors. En una d'aquelles petites batalles, Joan va ser ferit de mort, i el 1274, amb 60 anys, en Joan va morir.

Guillem Pagès Domingo
1r de secundària

La desaparició de la hac

Bon dia estimada audiència!
Aquí la ràdio abecedari,
i amb una última notícia:
comencem el noticiari.

La _ac _a desaparegut!
Ella volia sonar a les paraules
i no l'_em convençut
que tenia molt valor dins les aules.

I ara què farem?
La _ac és muda, però _i és:
_elicòpter, _ipopòtam i altres paraules mai no direm
Tant de bo la _ac tornés...

Les majúscules a buscar-la _an anat,
algunes la cerquen a Equador,
altres miren cap al Txad
i la resta busca pel Salvador.

Cel i terra _an remogut,
i ens comenten que la busquen encara
tots els que _i _an intervingut.
pregunten "on carai s'_a posat a hores d'ara?

Tot_om _a recorregut el món més d'una vegada,
i al final la lletra x _a dit així:
"l'_e trobada, aquí estava amagada!",
era sota el coixí.

I ja que està tot acabat,
ara que la hac ja és aquí,
farem una mica de publicitat
i passarem... a les notícies del matí!

Gemma Freixas Anguera
2n de secundària

Les paraules xerraires

Quan vaig començar a escriure no parava d'esborrar cada línia que escrivia perquè tenia massa coses per explicar com per utilitzar una cosa tan senzilla i ordinària com les paraules. La causa principal de la meva preocupació és que l'únic lloc on es poden mantenir les paraules són els papers. També es poden guardar a la nostra ment, però després es barallen pel seu lloc entre les quatre parets dels nostres caps i es comencen a erosionar entre elles per reclamar la nostra atenció, com nosaltres reclamem l'atenció del món. En aquesta baralla moltes paraules queden en l'oblit, el pitjor lloc per a una paraula, ja que ella no morirà mai però sí que quedarà oblidada per sempre, però per a això hi ha els llibres, on descansen les paraules oblidades fins que algú les rescata temporalment.

Has pensat mai que cada llibre que has llegit és simplement la intercalació de vint-i-sis lletres? Que estúpid! Que estúpides les nostres vides, estúpides i precioses. Plenes de sentiments, plenes de paraules i de persones. Persones que vivim en la inconsciència, i ens agrada viure-hi. Inconscients de la sort que tenim de despertar-nos cada matí i sobretot inconscients que la mort no és una cosa tan distant. Vivim en les nostres petites bombolles de felicitat. En realitat, en part la Terra és una bombolla separada de l'Univers per la Capa d'Ozó. Però encara que soni estrany estem només set mil milions de persones, soles en un Univers que se segueix expandint i potser sí que hi ha un Déu o una força més gran que ens vigila però sigui com sigui som aquí i així gràcies als nostres avantpassats.

Creiem que ho sabem tot del nostre món. Tant ens ho creiem que ens inventem mons imaginaris on a tots ens agrada viure, però evidentment estem equivocats. Hi ha encara tantes coses per descobrir, tantes lliçons per aprendre, tantes històries per llegir, tanta vida per viure. La vida és una contradicció.

Erika Sarrias Sorní
2n de secundària

I és la nit la que calla

I és la nit la que calla

I els rics dormen sense problemes

I les velles es maquillen
ocultant les seves soledats

I el mendicant compta les hores
quan s'oculta entre cartons

I el policia vigila els turments
mentre el suïcida els desitja

I la pluja sona a aplaudiments
però ningú s'enorgulleix

I és la nit la que calla

I ningú truca al telèfon
i el silenci crida com ningú

I l'adult vol ser un nen
perquè coneix massa el dolor

I el nadó crida perquè parla,
però ningú no l'entén

I al més valent de tots
li fa por la foscor

I el pobre gat negre
només es creua amb desgraciats

I el mar troba a faltar els amants,
fidels a les mentides

I l'avi plora la mort
però només té llàgrimes seques

I les bicicletes fa temps que estan trencades
i els seus pedals oxidats

I és la nit la que calla

I la gent té por de cridar
per por a escoltar-se

Carmela Tió Sesé
3r de secundària

La veu del silenci

- Jo crec que no els agrada...- Vaig xiuxiuejar-li a l'avi.

Tot i que el cavall tenia el cap cot, la meva maneta petita i robusta va haver de fer un esforç per arribar a acariciar-lo entre les dues orelles. L'animal va moure el cap d'una banda a l'altra, la meva mà es va apartar impulsivament i el meu cor es va parar durant uns instants. Gairebé que de l'ensurt no caic a terra, però de seguida el cavall va tornar a la seva posició inicial. Vaig vacil·lar una estona llarga abans de tornar a atrevir-m'hi. Aquest cop, però, va ser diferent. Més temorosa i de manera acurada, el vaig acariciar per la crinera. Més avall del cap, sense haver-me d'inclinar. I el cavall no va respondre, no vaig saber si era perquè ara no l'havia molestat o si és que ni tan sols es va assabentar del meu moviment, tan sigil·lós com gairebé imperceptible.

- Jo crec que no els agrada- li vaig dir, prou alt perquè em sentís.
- Per què ho dius?- Ell m'agafava per darrere, bressolant-me entre els seus braços.
- Perquè a ningú no li agradaria treballar carregant persones d'una banda a l'altra a la seva esquena.

No va respondre. Però jo sabia que pensava com jo. Vaig insistir-hi:

- T'agradaria, a tu?
- No.
- Doncs per què a ells, aleshores?

L'avi no va dir res, jo em vaig girar esperant una resposta. Però l'avi només va deixar anar un somriure, pràcticament indistingible.

- Per què no dius res? Jo sé que tu també penses el mateix.

El cavall va canviar de pes d'una pota a l'altra, provocant una sensació vertiginosa que tot i que al meu cor li va provocar un salt, per a l'avi va passar inadvertit.

- Ah sí? I com ho pots saber, petita?- Va dir.

Vaig dedicar un parell de segons a pensar-ho.

- No ho sé... Perquè no dius res, no contestes.
- I, llavors?- La veu de l'avi sonava entre burleta i curiosa, un pèl misteriosa. Vaig girar el cap per mirar-lo als ulls. El vidre de les seves ulleres reflectia seriósitat; la conversa havia adoptat un aire que no em convenia en absolut; i és que em provocava una sensació incòmoda i incòpsable. Es va fer el silenci. Sabia que esperava que digués alguna cosa més.

SANT JORDI 2014

- És el teu silenci, el que em fa deduir el que penses.– Em vaig sorprendre a mi mateixa pronunciant aquesta frase. Ni tan sols no m’havia aturat a pensar-la. Em vaig rosegar el llavi inferior. Comprovava si el que acabava de dir tenia sentit o simplement eren un seguit de paraules elegides a l’atzar.

L’avi va pensar-hi un moment i la seva expressió habitual va retornar al seu rostre.

- Així que avui has descobert un petit secret, eh?
- Ah sí? I quin és?– vaig preguntar jo. Una caloreta em va escalfar les galtes tenyint-me-les de vermell. Els ulls m’espurnejaven de curiositat.
- Has après a escoltar i interpretar la veu del silenci.

La seva resposta em va decebre. No n’entenia gaire el significat.

- Què és?
- Quan jo no parlo. Però justament això et fa endevinar el que penso.

Jo escoltava, confusa, intentant comprendre les paraules de l’avi.

- Has descobert la sinceritat d’un silenci.

Seguia intentant entendre. Potser l’avi també havia jugat involuntàriament amb les seves paraules deixant escapar una frase mancada de sentit lògic.

L’expressió del meu rostre el va obligar a seguir parlant.

- El silenci també parla per si sol, només quan nosaltres el sabem escoltar. I és el més sincer de les persones.

És clar, podies fingir amb les paraules, podies utilitzar-les sense sinceritat, podies mentir. Però, i si no parlaves? Com inventar-te un silenci?

- Shhht! Però és un secret. Serà el nostre petit secret.

L’avi va donar per suposat que jo ja ho havia entès, potser va ser la meua expressió el que li ho va fer veure. O potser em demostrava que aquell do no tan sols el posseïa jo, sinó que el compartíem.

Jo vaig assentir amb el cap i el cavall es va començar a moure. El nostre viatge començava.

Laura Bielsa Vilardaga
3r de secundària

Eva

No som com ells.
No naixem per estudiar,
no estudiem per treballar,
no treballem per tenir fills,
no tenim fills per morir tranquils.
No estem morts des de l'inici.

Potser som a qui no estimem
pels que senten llàstima.
Potser som els que ens mostrem forts
davant els que ens fan sentir dèbils.
Però hem deixat enrere les llàgrimes
per enfortir les nostres ànimes.

Provaré d'arreglar el teu cor,
el trauré d'aquest joc on estem tots ficats,
en diferents nivells del mateix infern,
cadascú lluitant contra els seus dimonis.
Però ens hem trobat, i som massa joves
per deixar que el món ens devori.

Dius que odies les persones,
que totes, corrompudes pel mal, et repugnen.
Però jo sé que si et tornés a conèixer,
et tornaria a apreciar,
doncs no és perdre o guanyar,
per a mi, tot és estimar.

No estàs sola si estic jo,
per guarir-te de la por.
I encara que pensis que
només pots sentir dolor,
m'agradaria mostrar-te
el sabor de la dolçor.

Et diré qui ets,
et diré què som:
només petites obres d'art
en la foscor d'aquest món,
en la bonica mentida que és la vida
i en la lletja veritat que és la mort.

No ets un nom,
un pes o una alçada,
un origen o una cara.
Ets els teus llibres preferits,
les cançons que m'encomanes,
els teus pensaments i les teves mirades.

Ets allò que prens per esmorzar
cada dissabte, sense matinar.
Ets el que només jo puc veure,
i la resta deixa escapar.

Però, sobretot, recorda:
no ets d'on véns,
ni tan sols on vas;
Ets *vida*.

Marta Rubio Huertas
4t de secundària

Mireia

La llum del dia entra per la finestra i envaeix l'habitació. Entreobro els ulls i miro el despertador. Són les sis. Em giro al costat dret del llit i miro la seva cara amb atenció. Li faig un petó als llavis. Em vénen records a la ment que vull evadir, així que em llevo, em dutxo en dos minuts i baixo les escales fins a la cuina. Menjo una magdalena resseca i bec un suc que trobo començat a la nevera. Torno a pujar a l'habitació a acomiadar-me d'ella. És tan preciosa... Li torno a fer un petó, aquest cop al front. Em dirigeixo cap a la porta i just abans de creuar-la giro la cara i miro tota l'habitació, clara i lluminosa. Després la torno a mirar. Se'm dibuixa el primer somriure a la cara. Surto de casa i em paro al primer bar que trobo, que casualment és on sempre anava a esmorzar fins feia uns mesos. I prenc el de sempre: un cafè descafeïnat i un entrepà de pernil i formatge. Feia molt de temps que no trepitjava aquest lloc. Miro el meu voltant: el soroll ensordidor de la màquina de cafè, la gent asseguda a les taules prenent el seu esmorzar tranquil·lament, l'olor particular de fum. Massa records. Pago de mala gana els 5 euros amb 36 cèntims i surto gairebé corrents de la cafeteria. Em dirigeixo cap a la petita papereria que tant agrada a la Mireia, però abans paro a la floristeria. Un gran ram de roses per a la meva dona. El florista, que em coneix des que ens vam mudar a la ciutat, em mira estranyat i després fa un somriure forçat i me les ven. Surto de la botiga amb un breu "Bon dia!" que sembla no tenir resposta i reprenc el meu camí inicial. Giro a l'esquerra i tiro recte fins a la plaça dels Ocells, que és com li diu la meva dona. Des d'allà agafo el primer carrer i camino dos llargs minuts fins arribar a la papereria. Hi entro, i m'hi quedo parat durant uns segons, recordant. El bon home aixeca els ulls del llibre i, mirant-me per sobre les ulleres, intenta saludar-me efusivament, tot i que amb una cara de tristesa. Li somric amablement i m'hi acosto. Li demano un marc de fotografies i ell dibuixa un petit somriure a la seva cara arrugada. Em demana dos minuts per mirar-ho al magatzem i jo m'espero allà, dret. Mirant al meu voltant i recordant. M'acosto a una prestatgeria de llibres, segurament molt antics. N'agafo un i el fullejo. M'agrada, així que me'l poso sota el braç i m'espero que el llibreter torni. Em giro cap a la dreta i el veig sortir per una porta de metall que grinyola, i que probablement condueix al magatzem, amb un marc de fotografies preciós. No és gaire gran, i és de fusta. Sembla que sigui car i que no pesi gaire i és, sobretot, molt antic. M'encanta, i segur que a ella li encantarà, penso. Li dono les gràcies a l'home, i finalment m'enduc el marc de fotografies, el llibre i el diari del dia anterior, que no havia tingut temps d'anar-lo a comprar. Novament, surto de la botiga i creuo el carrer. Faig el mateix recorregut que havia fet a l'anada. És a dir, faig el mateix recorregut de sempre. El trobava a faltar. Tan de bo la Mireia hagués vingut amb mi, penso. Camino uns cinc minuts i arribo a la gran entrada de fusta de casa nostra. Em trec les claus de la butxaca,

SANT JORDI 2014

les introduueixo dins del pany oxidat i les faig girar. Entro i pujo tres pisos d'escalas, que se'm fan eterns. Arribo a casa, entro. Deixo les claus sobre la tauleta que hi ha al rebedor i el diari, sobre el sofà gris que va comprar la Mireia. Miro el llibre amb atenció, el torno a fullejar però finalment el deixo sobre el marbre de la cuina. Aquest llibre li agradaria a la Mireia, penso. Pujo les escales lentament fins a l'habitació per tercer cop. Hi entro i me la torno a mirar, recolzat al marc de la porta. M'hi apropo. Me l'estimo tant... No puc creure que sigui morta. Avui ja fa cinc mesos.

Agafó la fotografia que em recorda, dia a dia, el meu amor per ella i li col·loco el marc. Queda preciós. Després li deixo el ram de roses, les seves flors preferides al costat. M'allunyo dues passes per veure com queda. Esbosso mig somriure a la cara produït pels records que m'omplen el cap una vegada més. Els ulls se m'humitegen i em cau una llàgrima lentament per la galta, però m'hi passo la mà i me l'eixugo ràpidament. Em deixo caure al llit i tanco els ulls durant uns segons. M'incorporo i em torno a apropar a la fotografia i la torno a besar. Sempre t'estimaré.

Clàudia Fàbregas Maymó
4t de secundària

Sóc poeta?

Prenc ferm un llapis i goma i maquineta
i el full em miro, d'un blanc nítid que em crida
i mica en mica innocent faig fugida
i a la fi em perdo en el món del poeta.

Emprenc la tasca, lletra tirant a estreta,
i filosofo sobre fets de la vida,
i així el problema m'apareix de seguida:
què significa poder dir "sóc poeta"?

Confús rumio i amb el cor trasbalsat
provo d'escriure com mig desconcertat,
"quan sóc poeta?", la pregunta insistia.

Sense resposta, plenament captivat,
el vers fa màgia i esdevé apassionat,
la poesia és una bogeria!

La qüestió m'inquieta i trenco l'harmonia
i també trenco el metre, faig poesia?
Mantinc el vers: sí, faig poesia!
I si abandono la rima, sóc poeta?

Experimento amb paraules, semblo un nen petit,
escric uns quants versos i algun rodolí,
faig línies i línies però no sé què dic!
I si jugo a imitar el poeta, sóc poeta?

A poc a poc perdo els nervis i mig delirant
m'enfronto a un poema que no té cap sentit:
poeta i poesia, amics bel·ligerants!
I si no m'estimo la poesia, sóc poeta?

Escric sense metàfores,
sense comparacions,
sense missatges,
ni anàfores,
ni al·literacions,
ni imatges,
escric sense escriure res! Sóc poeta?

SANT JORDI 2014

I si llegeixo i no entono, sóc poeta?

Tot enrabiad, encara mancant de resposta, versifico sense
vers. Que entremaliat!
Quina cosa! Sóc poeta?

Sóc poeta?!
SÓC POETA?!

Esgotat deixo el llapis abandonant-ho tot,
divertint-me amb la llengua sembla que esdevinc foll...

Ei, sóc poeta!

Gerard Martín Escofet
1r de batxillerat

Al·legoria

Escena 1: McMahons Point Ferry Wharf –Exterior-Nit

Primer pla del Pont del Delta. És negra nit i l'únic que se sent és el so de la pluja i la inexplicable sensació de fred gèlid. L'aiguat actua com una mena de calitja mística, i fa que es difuminin les formes del pont des de lluny. Pel cantó esquerre de l'escena apareix un ferri que, amb les seves llums tornassolades, s'acosta al moll. Es manté el brunzit constant de la pluja durant uns segons. S'aguanta la imatge. Fos en negre.

Escena 2: Bany i sala d'estar –Interior-Matí

Primer pla d'una dutxa i d'una ombra que s'entreveu rere les cortines. So de l'aigua repicant. Sobtadament, s'interromp per l'estrident telèfon.

PROTAGONISTA (*cridant*): Hòstia puta! Sempre en el pitjor moment.

Comença a córrer cap a l'aparell que està causant l'horror al fosc i decrepit pis.

PROTAGONISTA: Si vostè truca del Ministeri de les Arts, no penso fer-ho, m'ha entès o li faig un mapa?

VEU TELÈFON: Però, és que vostè era la millor, senyora Po...

PROTAGONISTA (*tallant-lo*): Abans! Mai no serà igual. No ho entén (*sospira*).

VEU TELÈFON: Tots hem passat pel mateix. L'entenc. Els seus amics estarien encantats de veure-la.

Penja. Torna un altre cop cap al bany, ara sí, amb un pas reposat, fins i tot un tant cerimoniós. El vapor es nota en el dens ambient i el mirall segueix entelat. En ell hi escriu:

Fugint del llop, m'amago aquí,
terra estranya de ma acollida.
Lluny del Vell camp, la meva vida,
que ara ja és del nostre botxí.

Primer pla de la protagonista. Mira fixament els seus versos mentre es perden entre la irreversible claredat que a poc a poc envaeix la sala. Durant un lapse d'uns deu segons, es manté el primer pla del reflex, donant l'oportunitat a l'espectador d'analitzar els seus trets característics. El cabell terrós, amb canes que dibuixen unes escumoses ones al mar cau innocent sobre les orelles. És llarg, deixat. Uns ulls captivadors, però derrotats. La boca està marcada pel contorn irregular de la dentadura, d'on surt la saliva a borbollons. Surt del lavabo nua i es dirigeix a la sala d'estar. És llòbrega i les llums vacil·lants del matí esbossen formes inexorables entre la foscor. Un piano de cua presideix insolent l'habitació. S'hi acosta, s'asseu a la banqueta.

SANT JORDI 2014

PROTAGONISTA (*melangiosa*): L'únic de la ciutat. L'únic que va sobreviure a l'Expulsió. La Música estaria contenta. Avui cine... Sort en tindrè si fan alguna cosa bona.

I just quan col·loca els dits sobre les esgrogueïdes tecles, la imatge es fon en negre.

Escena 3: Parker Street –Exterior- Tarda

La protagonista tanca la porta amb l'escàner d'iris. Va vestida amb un paraula d'honor emmascarada amb un frondós abric i amb la seva pamela a conjunt. Se senten al carrer veus de nens jugant a escúters voladors. Avança tombant a la dreta cap a East Cres.

NEN (*xiuxiuejant*): Mireu-la. “És la senyora de cada dia”.

Es gira a observar els seus espietes personals. Mirada colpidora. Els nens intenten evitar adonar-se'n, en va. Havent plantat la llavor del pànic controlat entre la canalla, retorna al seu camí original. Com gosen parlar així d'ella? Ja en va tenir prou amb l'exili, que ara vinguin a criticar-la. Quin poc respecte... La càmera està situada a l'alçada dels nens, enfocada cap a la figura culminada per aquell particular barret. Mentre s'allunya:

NEN: Cada dimarts va al Plaza Theatre, aquell lloc on fan pel·lis antigues. No sé per què li deu agradar tant. A mi només m'agrada una del 2012, però els gràfics, clar, no són com ara.

Miren al fons del carrer. La figura encara es perd dins la boira llunyana. Fos en negre.

Escena 4: Plaza Theatre –Interior- Tarda

Emparada per la foscor del cinema, la protagonista s'enfonsa a la seva butaca quan la pel·lícula fa pocs segons que ha començat. Avui projecten “Breakfast at Tiffany's”, llegendària. Dels seixanta, fa cent anys. De les poques d'abans de l'Expulsió.

Inesperadament (la seva cara ho denota), al bell mig de la pel·lícula, s'asseu un senyor de mitjana edat, amb uns cabells rossos ondulants que impedeixen reconèixer-li la cara.

HOME (*decidit*): Per què ve vostè al cinema? No sé si se n'havia adonat, però sempre m'assec darrere seu. Just aquí (*assenyala el seient*).

PROTAGONISTA (*tremolosa*): No ho sé ... M'ajuda. M'ajuda en tot. M'ajuda a viure. No sé si li passa, però quan estic al cine m'oblido de tots els problemes. Estic com en un món de fantasies on res del que ha passat ja no m'importa. Em fa volar, sap? (els ulls se li il·luminen per primer cop en tot el curtmetratge, entusiasmada). Jo i el Cinema érem molt amics, en una època.

Silenci incòmode durant uns segons, mentre la cançó "Moon River" sona de fons.

HOME: A mi m'agradaves, Poesia. M'encantaves. Eres la meva preferida. No ho has perdut tot.

S'aixeca i abandona la sala. Mentre la cançó arriba al seu punt àlgid, la Poesia treu aquella antigalla de l'ipad on ja hi havia escrits quatre versos. Segueix escrivint:

Enyoro el país dels valors,
On conviven l'Alegria,
La Bondat, també la Cobdícia,
La Supèrbia i els Amors.

S'escolta la fi de la cançó, i s'enfoca un primer pla de la Poesia. Una llàgrima s'escapa dels seus ulls, resseguint elegant el contorn de la seva galta. Fos en negre.

Escena 5: Coberta del ferri –Exterior– Nit

La Poesia s'acosta a la coberta del ferri. Davant seu, el pont del Delta s'alça imponent. Té un posat meditatund i està immersa dins el seu propi cosmos. Aquest estat quasi espiritual s'esmicola amb l'entrada en escena d'una dona d'uns cinquanta anys que es dirigeix a la protagonista:

ESPERANÇA (*dubitativa*): Poesia, ets tu?

PROTAGONISTA: No... (*es dibuixa un somriure incrèdul*) Esperança, quant temps... Des de l'Expulsió.

ESPERANÇA: Sí, quaranta-sis anys fa avui del 2015. Va ser dur.

PROTAGONISTA: Quaranta-sis? (*fa una ganyota*) Puta Avarícia. Com va poder expulsar-nos a tots? Com va poder... matar-la? Matar la Democràcia; ta germana! Davant nostre! (*perd els nervis*).

ESPERANÇA: Jo ho he acceptat a la llarga, com això de l'exili. Ser un valor exiliat i viure en l'anonimat és difícil. Abans era la meta de la meua vida; ara Europa és governada per la Dictadura i l'Avarícia.

PROTAGONISTA: Amb la incontestable ajuda d'aquell traïdor miserable del Poder, oi?

SANT JORDI 2014

ESPERANÇA: En efecte. Les coses no canvien mai, allà. Ni mai no canviaran. Ens van menysprear i ens van obligar a abandonar la nostra terra de sempre. (Silenci sepulcral; comença a ploure). Ajuda'ns, Poesia. Torna a ser tu. Els valors et necessitem: l'Amor, la Humilitat, la Creativitat... Tots. Sobretot el Futur, necessita un motiu per continuar. Tu li pots donar. Costa, però s'acaba superant. Torna a ser tu i ho aconseguiràs. Ja ho saps, com dèiem abans, ets l'expressió en paraules de l'emoció. Confio en tu. Baixo ara. Cuida't.

PROTAGONISTA: Ho estic intentant. Gràcies, Esperança. D'amics com tu n'hi ha pocs.

Sota la pluja, la Poesia clava la mirada al majestuós pont. La Lluna s'alça rere seu, il·luminant el delta i conferint-li una atmosfera tenebrosa. La cançó "Moon River" aclapara el so, mentre ella murmura (és recomanable que s'escolti la cançó en llegir aquest final):

Moon River, torno a començar;
La nit s'està apagant, per fi,
El sol surt brillant, tu te n'aniràs.
Ells mai no em venceran.
L'Art mai no morirà.
Moon River, amic.

La càmera aguanta la corpenedora situació. Treu el seu mòbil de la butxaca. Truca.

PROTAGONISTA: Ministeri de les Arts? Estic preparada. Digueu al Futur que tot està per guanyar, que deixarem de ser uns valors exiliats. (S'atura). Que l'Art mai no morirà.

Es manté el brunzit constant de la pluja durant uns segons. S'aguanta la imatge. Fos en negre.

Carles Aulés Blancher
1r de batxillerat

Nit d'esperança

Sobre les cares de la nit més
celebrada
surt el sol entre la sorra, mil
fogueres i un desig
la llibertat ja no es demana
pren forma en aquesta cala
el poc que ens queda
d'aquest món mal repartit.

Aixeques alta la mirada,
els núvols volen abraçar-te
ho tenim tot als nostres peus
ara i aquí
bufen els vents fent un poema,
volen les cendres del foc que queda,
seguim petjades, caminem
per descobrir.

Només ens queden els records,
l'eternitat que sentíem
quan érem joves i forts
però així s'acaba la batalla
la màgia reprèn el camí,
les ampolles buides a la platja
ens fan tornar a aquella nit.

Paula Agramunt Gibert
2n de batxillerat

L'home que es vol suïcidar

L'home que es vol suïcidar ha anat expressament a una carretera principal per deixar-se caure a l'asfalt quan passi un cotxe. L'home porta una maleta, buida, i un paquet de tabac. Deixa la maleta al costat de la carretera, es posa el cigarret, apagat, a la boca i dóna un pas endavant. Amb un estil que no ha tingut fins al moment de la seva mort, encén el cigarret amb un encenedor platejat. Dóna un altre pas endavant. Trepitja la ratlla que separa l'asfalt de la part transitable de la carretera (així ho diuen els llibres d'autoescola), mira l'horitzó. Encara no passa cap cotxe. L'home no té cap motiu per cometre el suïcidi, però, per altra banda, sense tenir-ne, en té molts. No hi ha ningú que li hagi fet mai mal, perquè bàsicament no té ningú. Té diners, però no els suficients per realitzar tots els somnis que desitjaria. No està malalt, però la solitud el corroeix per dins. Per fi passa un cotxe. És un "quatre per quatre" molt gran. Circula molt lentament per la carretera, com si tingués algun problema mecànic. El vehicle s'atura prop de l'home que es vol suïcidar. L'home de dins, típic home d'uns quaranta anys, camisa blanca, molt moreno -d'aquests que es posen morenos quan esquien- i amb ulleres de sol, encara que no en faci, baixa del cotxe després d'una estona. L'home que es vol suïcidar se'l mira de lluny, amb certa indiferència i impacient perquè marxi. L'home es mira atentament el cotxe, buscant quin és el problema. Mentre espera, passen dos cotxes. Dos cotxes que eren perfectes per suïcidar-se, perfectes per morir. L'home del cotxe torna a pujar-hi i s'acosta a l'home que es vol suïcidar. Tot baixant la finestra (i també fent un gest d'arrogància amb les ulleres) l'home pregunta:

- Vols pujar?
- No, gràcies, espero algú.
- D'acord.

L'home del cotxe accelera ràpidament i deixa sol l'home que es vol suïcidar. L'home torna a posar-se en posició, reflexiu. Al cap de cinc minuts, passa un cotxe a una velocitat rapidíssima. L'home que es vol suïcidar corre, però no l'agafa, i fa el ridícul. Assegut enmig de la carretera, s'incorpora i espera, just al mig. Tanca els ulls, sent el terra vibrar, un cotxe s'aproxima, i de sobte, un cotxe frena. L'home que es vol suïcidar obre els ulls i veu un Smart vermell, davant seu. Al cotxe, una dona tenyida de caoba, per així semblar més jove, està aturada amb les mans al volant. Perplexa, mira l'home que es vol suïcidar com si d'un monstre es tractés. L'home que es volia suïcidar, en veure el fracàs dels seus actes, creu que potser algú li està enviant un senyal, un senyal per seguir endavant. L'home que es volia suïcidar li pregunta a la dona on va. Ella li contesta que va al centre, a la ciutat. Sense pensar-s'ho dues vegades, l'home puja. Si realment és un senyal, potser aquella dona és la dona de la seva vida, la que li donarà felicitat i fills. Potser és l'inici d'una nova vida per a l'home que es volia suïcidar.

A la meitat del trajecte, passant els túnels i aproximant-se a la costa, la dona li explica a l'home que acaba d'abandonar els seus fills i el seu marit. La dona que es vol suïcidar prem l'accelerador i, trencant la barrera que delimita el penya-segat, cau al precipici. I mor.

Jan Fuster Zorita
2n de batxillerat

ARTS PLÀSTIQUES 2014

Els arbres no ens deixen veure el bosc

1

3

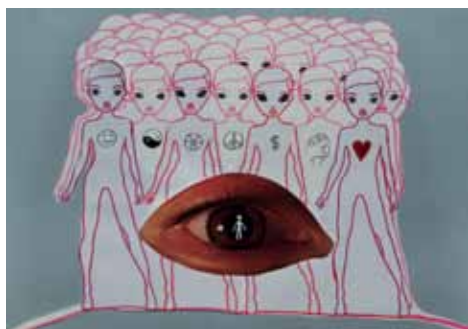
4

5

1. 1r de secundària / Javier de Mora de Fuentes / 1r premi // **2. 2n de secundària** / Oriol Garcia Vila i Joaquim Riera Guitart / 1r premi // **3. 2n de secundària** / Maria Cama Pérez i Ignasi Berruezo Marcè / Premi Especial // **4. 3r de secundària** / Maura Serra Carrera i Mireia Guarch Giralt / 1r premi // **5. 4t de secundària** / Diana Plana Marín / 1r premi

1

4

2

5

3

6

1. 1r de secundària / Pablo Quintana Sanchez i Miquel Sallent Bayo / 1r premi //
2. 2n de secundària / Maria Gorchs Orozco i Anna Asenjo Bori / 1r premi ex aequo //
3. 2n de secundària / Aina Úbeda Haro / 1r premi ex aequo //
4. 3r de secundària / Clara Martínez Mestre / 1r premi //
5. 4t de secundària / Guillem Parra Bazan / 1r premi vídeo //
6. 4t de secundària / Mar Pallares Villalba i Elisabet Romero Pérez / 1r premi

1

2

3

1. 1r de secundària / Xavier Altimiras Saez / 1r premi // **2. 2n de secundària** / Júlia Caufapé Hostench / 1r premi // **3. 3r de secundària** / Mònica Arroyo Argenté / 1r premi

1

2

3

1. 4t de secundària / Lluís Castells Ballester / 1r premi // **2. 1r de batxillerat** / Clara Soto Garreta / 1r premi // **3. 2n de batxillerat** / Paula García Balañá / 1r premi

